

# LBRIS

We know  
books

Credit foto copertă: © iStock.com/kitisap phasukmun

© 2025 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

[www.blackswanpublishing.ro](http://www.blackswanpublishing.ro)

Editura Lebăda Neagră  
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**RELEA, LEONARD**

**Cafeneaua noastră: proze scurte și ultrascurte** / Leonard Relea. - Iași:  
Lebăda Neagră, 2025

ISBN 978-630-330-158-7

821.135.1

# LEONARD RELEA

# Cafeneaua noastră

Proze scurte și ultrascurte

**Lebăda Neagră**  
Iași, 2025

**Gândul 31**

**16 iunie 2025**

Pe 16 martie 2020 scriam:

Poate că sunt desuet, dar la vârsta mea nu mă mai schimb. Încerc să par ceea ce n-am fost niciodată, iar uneori îmi reușește.

Pe 16 martie 2025 am aflat că nu există o vârstă a schimbării. Viața nu e plină de surprize, ci de provocări. Schimbările dor, iar uneori durerea o preia corpul ca să nu o ia mintea razna, dar cine poate să spună că o (re)naștere e ușoară?

**Gândul 32**

**23 iunie 2025**

„...nu uitaseră că nu lași niciodată un prieten la nevoie, oricare ar fi prețul pe care l-ai avea de plătit.”<sup>1</sup>

Nu uit nici eu.

**Gândul 33**

**9 iulie 2025**

Sunt zile în care și umbra pare o povară dacă nu ești în lumina potrivită.

1. Citat din volumul *Unde sunt eu în toată povestea asta?*, de Emir Kusturica, Editura Polirom, Iași, 2015, p. 267 (n.a).

**Cuprins**

Prefață (de <i>Lili Crăciun</i> ) .....	7
Cuvânt-înainte. Vorbe în vânt (de <i>Leonard Relea</i> ).....	9
<i>Cafeneaua noastră</i> – până la următorul viscol .....	11
Rochia roșie de la capătul drumului .....	23
Taina bănuțului de 15 copeici .....	36
Ceai sau cafea? Ultimul secret .....	47
Prima noapte, ultima noapte .....	57
Și, Îngerul dormea .....	61
Castanii adolescenței noastre .....	63
Femeia-epavă .....	68
Am iubit mult la fără frecvență .....	75
Brândușe – 11 fire într-o bucată de suflet .....	81
Inimă de țigancă. Dragoste pe râpa sărăciei .....	83
Îngerul blond din Dallas .....	94
Ținta face parte din drum! Eu sunt ținta! .....	103
Cetățuia și un drum de Buna Vestire .....	108
Biserica lui Cujbă din „țara de dincolo de negură” .....	115
Pe drumuri de munte: ploaie, note și notițe (I) .....	118
Pe drumuri de munte: ploaie, note și notițe (II) .....	125
Moartea nu are pagină de Facebook .....	136
Prințul semafoarelor .....	143

Un plic de atenție poate schimba o zi .....	152
Educație de mall .....	155
La Ipotești, în pădurea Lacului cu nuferi, poezia a murit .....	158
1 Iunie .....	163
Cici lei! .....	165
Din zâmbetul ei, Dumnezeu a făcut un Înger .....	167
Un pic de Hitchcock .....	168
Doar dragostea și ura ne fac egali .....	169
Bunica .....	170
Ciorna .....	173
Scrisori și gânduri către Amira .....	177

*www.blackswanpublishing.ro*

Redactor: Ines Simionescu  
Corector: Renata Müller  
Copertă: Ștefan Ioan  
Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: noiembrie 2025. Apărut: 2025  
Editura Lebăda Neagră  
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273  
Telefon: 0772 240 230  
E-mail: *office@blackswanpublishing.ro*

## Prefață

Într-o lume în care subiectele din literatură, cinematografie sau teatru abundă de expresii triviale, în scene de sex explicit, lumea personajelor lui Leonard Relea este o lume a sficiunii, a timidității, a visului incipient, a drumului care nu creează la capăt „poduri” („Rochia roșie de la capătul drumului”). Personajele sunt bărbați visători și cuviincioși, singuratici, rătăciți într-o contemporaneitate a violenței și a lipsei de pudoare. Tânjesc după iubire, dar nu îndrăznesc să-și ducă visul la capăt, făcând din această aspirație o stare mai densă și mai intensă decât iubirea însăși. Poate pentru că orice curaj în iubire ar putea „să lase cicatrici pe suflete” („Ceai sau cafea? Ultimul secret”). Totuși, am avut senzația că autorul ar vrea să-și elibereze personajele de frica de a arde din și pentru iubire.

Foarte bună ideea de a crea personaje masculine sensibile, pline de temeri, de frici. Puțini scriitori au ales să arate și vulnerabilitățile unui bărbat, să-l descrie „dezgolit de măști și închipuiri” („Castanii adolescenței noastre”). Și parcă, adunând chipurile adolescenților și ale bărbaților maturi din poveștile lui Leonard Relea, întrezărești chipul autorului, el însuși un bărbat timid. Sau te lași prins de povestea oamenilor simpli, cu un bun-simț care azi pare ridicol, pe care i-a cunoscut ca ziarist.

Împotriva curentului contemporan din literatură, care tratează obscen aproape orice subiect, cartea de debut a lui Leonard Relea este ca o gură de apă proaspătă, atât de necesară la o petrecere unde curge în valuri votca.

*Lili Crăciun,*  
prozatoare și critic literar,  
membră a Uniunii Scriitorilor din România

## Cuvânt-înainte

### Vorbe în vânt

**D**acă ar fi să spun când am început să lucrez la acest volum, privind retrospectiv la vechimea textelor, cred că am început în 1988. Cel mai vechi text este din 1988, când dădeam admitere la Politehnică, dar, epuizat psihic, nu-mi doream decât să mai treacă o zi. Așa că, în loc să rezolv problemele la fizică, am început să relatez pe o ciornă ceea ce vedeam în sală. De aceea textul se numește *Ciorna*. Habar n-aveam pe atunci cum se scrie un text care ar putea fi literar. Știam doar ceea ce învășasem la orele de Limba și Literatura Română. Adică mai nimic. Am regăsit acest text, întâmplător, printr-un dosar cu hârtii vechi, în primăvara lui 2025. După 37 de ani. Și am constatat cu surprindere că este scris aproape în stilul pe care mi l-am cristalizat ulterior. Așa că îmi vine să cred că știam să scriu proză înainte de a începe să o fac. Dar nu-mi spusese nimeni că pot.

Majoritatea textelor sunt scrise în perioada 2016-2018 – ani în care presiunea activității de presă scăzuse destul de mult și am avut timp să mă gândesc la ce mi-ar plăcea să fac. Practic începusem să mă antrenez de prin 2015, când am fost invitat să scriu pe un blog pe site-ul Revistei de Cultură Contemporană *Timpul*. A fost o ocazie rară, care mi-a prins foarte bine, obligându-mă să ies din standardul

scriiturii de presă cotidiană și să mă reinventez ca gândire și mod de a scrie. A fost o activitate prolifică pentru mine, timp de 5 ani, pe diverse subiecte, cu texte de opinie, de analiză, de relatare, prezentare și literare. Între timp, site-ul vechi a dispărut, la fel și munca mea de cinci ani în mediul online. Am avut, totuși, inspirația să-mi salvez majoritatea textelor.

Ideea de a scrie o carte o aveam încă din liceu, fără să știu clar ce înseamnă asta. Și a dospit acolo, iată, vreo 37 de ani. De ce așa de mult? Pentru că am început târziu și pentru că am avut multe ezitări.

De ce se numește *Cafeneaua noastră*? Pentru că există în Iași o cafea care se numește chiar așa: *Cafeneaua noastră*. Aici, într-o vară, am început să scriu primul text pe care îl găsiți în această carte. A fost un loc de care m-am îndrăgostit la prima vedere, aș putea spune, unde am petrecut, în acei doi ani pomeniți mai sus, mai multe ore, stând într-un colț al meu unde citeam, savuram o cafea generoasă și scriam. De aceea vreau să mulțumesc tuturor celor care au creat acel mediu pentru că m-au suportat.

De asemenea, țin să mulțumesc celor care mi-au citit textele și m-au încurajat să scriu mai mult în ultimii ani.

Nu am atâtea mulțumiri câte ar merita pentru Adrian Christescu, fondatorul Editurii Lebăda Neagră, care a arătat mai multă încredere decât aveam eu și mi-a propus această colaborare chiar de la înființarea editurii. Mi-au trebuit șase ani ca să mă decid să fac acest pas. Sper să fie un pas promițător.

*Leonard Relea*

## ***Cafeneaua noastră* – până la următorul viscol**

**N**ingea, iar vântul viscolea ucigător zăpada. Își îndesase căciula pe urechi și cu stânga își ținea reverele paltonului, înaintând cu greu prin nămeți. Mâna dreaptă i se încleștase, înghețată, pe mânerul genții. Nu se gândea decât la picioare, cu fiecare pas pe care îl făcea. Mergea mecanic, cu mintea golită de gânduri. Când ești în competiție cu natura, nu trebuie să te gândești, ci doar să acționezi din instinct. Rafalele de vânt îl făceau să întoarcă spatele din când în când. Venea din zona Tudor Vladimirescu și alesese un drum mai puțin circulat, printre case, între Splai Bahlui și strada Smârdan, care lega Centrul Civic de intersecția cunoscută sub numele de Bușinescu.

Credea că viscolul nu va mușca așa câinește din el. Dar se înșelase. Se întuneca deja și becurile de pe stâlpi întârziu să se aprindă. Din când în când, câte o mașină spârgea cu lumina farurilor pâcla formată din zăpada viscolită. Trecea pe lângă ele ca o fantomă grăbită. Oare unde se grăbesc fantomele? Nu știa, dar nici nu era timp să caute un răspuns.

Trebuia să ajungă repede la cafea. Acolo urma să vină și A. Cel puțin așa-i spusese, că va veni, chiar dacă viscolul părea să fie de altă părere. Oricum, avea nevoie

de un ceai fierbinte. Mergea pe jos de mai bine de trei sferturi de ceas. I se părea că pe față are o mască de gheață. Picioarele parcă mergeau singure. Știau drumul. Încă puțin. Trecu de ultimele mașini parcate, lăsă în urmă poarta fostei tipografii a Iașului și, în sfârșit, ajunse în strada principală. În față se ridica mândru Palas-ul, înfruntând nepăsător viscolul. Câțiva metri mai la dreapta, la parterul primului bloc, se afla cafeneaua.

Cafeneaua noastră! Un spațiu cu șapte măsuțe, fără fițe, aranjat ca o cameră în care fiecare prieten a adus câte ceva. Nu putea să spună de ce se numește așa, dar după ce treci o dată pe acolo, e imposibil să nu te întorci. Măcar o dată. Deși nu cred că sunt mulți cei care s-au întors doar o dată. Îl descoperise aproape întâmplător, în urmă cu vreun an. Când a intrat, a avut senzația că a mai fost pe-acolo. I-a spus doamnei de la bar:

— Am senzația că vă cunosc de undeva și nu știu de unde.

— Evident că ne știți pe toți. Suntem echipa de la C., din mall. Acum avem propria noastră cafenea.

— Da..., așa se explică senzația de déjà-vu!

Traversă strada și, alunecând pe zăpadă și printre mașini, ajunse pe trotuarul unde începeau blocurile. Mai avea câțiva pași până la treptele de lemn. Două trepte din lemn și o ușă în spatele căreia se ascundea o altă lume. Mai întâi a rămas cu mâna pe mâner, privind nedumerit prin geam. Toate mesele erau libere.

*Nu se poate să fie închis. Aha..., scrie că au program până la 21:00. Hai să vedem...*

Apăsă ușor și deschise ușa. Nici nu apucă bine să intre, că ochelarii i se aburiră și trebui să și-i coboare ca să

privească pe deasupra lor. În stânga, în spatele barului, gazdele acelei seri. Salută și privi spre masa pe care o ocupa de obicei, undeva în colțul din dreapta, după un mic paravan. De fiecare dată făcea la fel și avea norocul să o găsească liberă, chiar dacă localul era plin. De data aceasta însă... surpriză. Localul era gol și masa ocupată. Prima dată a crezut că este A. și își reproșa că a întârziat. Inutil, însă... Ascunsă ușor după paravan, cu nasul băgat într-un celular, o prezență feminină părea mai degrabă preocupată să bată cu degetele pe ecranul telefonului decât să observe apariția intrusului.

*La naiba, altă masă n-a găsit. Tocmai acum când sunt toate libere. Mda...*

Își scoase câteva șervețele ca să-și ștergă ochelarii, încercând să se gândească cum să facă. Să se așeze la aceeași masă era aiurea, când tot localul era gol. Mesele de la intrare nu-i plăceau. Nu-i plăcea să se plimbe pe sub nasul lui toți cei care intrau. Mai era o masă, acolo în spate, dar nu era masa lui. Dacă știa, ar fi sunat să facă o rezervare. În fine, nu avea prea multe variante.

S-a îndreptat spre cealaltă masă. Voia să pară indiferent, dar nu putea. Își alese tot felul de mișcări ca să poată trage cu ochiul spre „masa lui”. De fapt, trăgea cu ochiul spre Ea, nu spre masă. Era o femeie matură, pe chipul căreia nu se putea citi însă vârsta. Totuși i se vedea maturitatea. Părul șaten, cu bucle largi, cam până la nivelul umerilor, cădea de o parte și de alta a obrazilor fardați discret, încadrând chipul ușor oval. Se vedea că avea griji de cum arată. De la o anumită vârstă nu mai poți să mizezi doar pe farmecul tinereții. Anii lasă urme. Totul e să știi să le folosești în favoarea ta.

Femeile mature – iar o femeie matură nu înseamnă neapărat că este în vârstă – au o anumită atitudine care impune respect. Nu trebuie să spună nimic, e suficient să le vezi privirea. De aceea tabloul cu necunoscuta era tabloul unei femei mature.

Dezghețat de atmosfera caldă din cafenea, mai întâi și-a lăsat geanta pe un scaun, apoi s-a tot învârtit, scoțându-și căciula, mănușile, paltonul, fularul. A mai mototolit câteva șervețele, ștergându-se de zăpada care i se topise pe față, și în tot acest timp trăgea mereu cu ochiul spre Ea. În afară de telefonul care îi acapara atenția, pe masă avea o cană cu un lichid roșu în care pluteau câteva bucățele de portocală. Bănuie că era un vin fiert. Specialitatea casei. După viscolul pe care îl înfruntase ca să ajungă aici, știa ce dorea. Tot un vin fiert. Fierbinte! Merse până la bar și rugă să i se aducă un vin fiert. Nu-i plăcea să i se ia comanda de la masă. Iar la *Cafeneaua noastră*, atunci când comanzi, e ca și cum ai vorbi cu prietenii. Obiceiul aristocratic de „a comanda” devine aproape jenant.

Când se întoarse la masă, observă că și Ea îl urmărea, discret și insistent, cu privirea.

*După ce că îmi ocupi masa, acum mai și tragi cu ochiul? Dacă ai ceva de spus, mai bine îmi spui!* gândi în timp ce se așeza nervos pe scaun.

De unde o fi apărut necunoscuta? Ce treabă avea aici? Poate aștepta pe cineva sau poate fugea de cineva. Poate fugea de propria ei singurătate, așa cum și el făcea deseori.

Singurătatea e o stare și uneori vrei s-o împarți cu cineva. Și e de preferat s-o faci cu un necunoscut. Dar nu astăzi. Astăzi trebuia să vină A. Oare unde o fi? Sau poate s-a speriat de viscol? Poate că-i mai bine așa.

Încercă să se așeze cu spatele la „masa lui”, dar...

*La naiba. O să stau cu fața la ea. Vreau s-o văd. Vreau să văd cât de bine se simte la masa mea. O s-o privesc în ochi.*

În cafenea, muzica romantică umplea parcă golurile dintre gândurile lui. Frank Sinatra tocmai cânta *Something stupid*. Mda..., stupid.

Se așeză și privi spre teritoriul „dușmanului”. Primi și vinul fierbinte, ai cărui aburi păreau o vrajă cu miros de cuișoare și portocale. Cuprinse cana cu amândouă mâinile. Degetele înghețate păreau că revin la viață. Sorbi ușor și simți un fior prin tot corpul. Fierbințeala parcă începea să-i topească nervii. Mai sorbi o gură de vin. Puse cana pe măsută și privi pe deasupra ochelariilor. De data asta, privirile li se întâlneau. Evident. Ce altceva putea să se întâmple? Ea zâmbi ușor, pentru că așa fac femeile mature care știu să facă față la orice atac, chiar și atunci când nu știu din ce direcție vine.

Se vedea că nu este intimidată, iar ochelarii bine sprijiniți pe nas o făceau să pară și mai sigură pe ea. Dacă ar fi văzut-o pe stradă, probabil că nu i-ar fi atras atenția.

Din difuzoare, Frank Sinatra continua cu al său *Strangers in the night*... de parcă ar fi fost acolo. Străini, noapte și o cafenea întregă doar pentru ei doi.

Scoase și el laptopul ca să pară că este ocupat cu ceva. Măcar avea după ce să-și ascundă privirea. Degetele loveau mecanic în tastatură și ferestrele internetului săreau din toate părțile pe ecran.

Oare ar trebui să-i vorbească? Ce o să spună? Nu are obiceiul să intre în vorbă cu persoane pe care nu le cunoaște. Mai ales cu femei. Cu bărbații e mai ușor. Întrebi

aiurea despre vreun rezultat al unui meci și, până la urmă, ori discuți de sport, ori de politică, ori despre mașini. E un mit că bărbații când se întâlnesc vorbesc despre femei. Cred că tot femeile l-au inventat.

O să-i vorbească, dar n-o să-i spună nimic. O să-i vorbească în gând, așa cum vorbea deseori cu el însuși.

*Știu că nu mă auzi, de aceea nu trebuie să-mi răspunzi. Eu știu să ascult și tăcerile..., și ele sunt uneori de folos...*

O privi. Ea se mișcă ușor pe scaun, își aranjă o șuviță care îi cădea peste frunte, cu un gest cochet, și...

*De ce să nu-ți răspund? Ce ai putea să spui încât să nu merite un răspuns? Ascultă-mi tăcerile și vei găsi răspunsurile.*

Da... undeva, în mintea lui, auzise clar: *ascultă-mi tăcerile și vei găsi răspunsurile.*

Auzise, undeva în interiorul lui, dar nu era sigur pe ceea ce se întâmpla cu el.

Gândul care venea din afară continuă:

*Se vede că ești supărat și nu pricep de ce? Pentru o masă? Bănuiesc că nu ești supărat pe mine. Destinul ne-a intersectat drumurile în seara asta. Nu te întrebi de ce? Cred că putem discuta fără să ne vorbim.*

Tăcerea dintre ei era spartă de ritmurile aruncate în aer de difuzoarele din cafenea. Era aproape o ironie să-l auzi pe Nicu Alifantis cântând: „Ce bine că ești/ ce mirare că sunt...” Ce era așa de bine, doar poetul putea ști.

*Putem discuta și sunt sigur că n-o să-ți placă ce-o să spun. Am momente în care sinceritatea e mai curajoasă decât politețea. Da, așa este, eu trebuia să stau la masa aceea.*

*Și probabil că nu trebuia să stai singur. Pari foarte sigur pe tine. Chiar așa ești și în realitate? Un bărbat care trăiește din certitudini, mai ales când e vorba de o femeie, devine plictisitor sau... chiar indiferent. N-a fost nicio femeie care să-ți spună asta?*

*Nu! N-am obiceiul să mă întâlnesc cu filozoafe.*

*Aș vrea să-ți apreciez ironia, dar știu că poți mai mult de atât. Ești sigur că sunt aici ca să-ți stric seara. După cât de grăbit ai intrat, bănuiesc că aștepti pe cineva. Probabil o femeie. Ești sigur că trebuie să te vezi cu ea. Ești sigur că va veni. Ai să vezi că certitudinile sunt o iluzie. Nu poți controla nimic și pe nimeni. De aceea o să mă joc puțin cu mintea ta.*

La naiba..., nu e gândul lui. El nu gândește așa. Privi din nou spre masa cealaltă. Ea tocmai dusese cana la gură și ochii îi zâbeau. Intrase în jocul lui. Ba mai mult: intrase în mintea lui și Ea știa asta.

Necunoscuta îi dădea emoții! Doar își încrucișaseră privirea de vreo două ori. Putea să se ridice și să plece imediat, dar e greu de crezut că ar fi lăsat-o și pe ea acolo. Era deja în mintea lui.

*Să te joci cu mintea mea? Ha, ha, ha... Puține femei știu să se joace cu mintea unui bărbat. Cele mai multe se joacă doar cu fardurile și cu rochiile.*

*Rochiile... da? Crezi că știi despre ce vorbești? O prietenă de pe Facebook, Simona, se întreba: „Oare câți bărbați își mai amintesc cum sună foșnetul unei rochii?” Așa că... vorbești cam ușor despre rochii.*

Întrebarea se prăvăli peste el ca un morman de zăpadă rupt de pe o cornișă. O rochie? Hm... Când a văzut ultima

dată o femeie în rochie? Pare o modă din ce în ce mai îndepărtată. Da..., ăsta-i răspunsul la acest atac.

*Și eu mă întreb oare câte femei își mai amintesc cum sună foșnetul unei rochii? Nu-i așa? Ca să știi de ce nu-și mai amintesc bărbații.*

În difuzoare se auzea o melodie de Alexandru Andrieș, din anii '80, „Ea e serioasă tot timpul”. Răspunsese cu o întrebare și nu făcea așa de obicei, dar acum se simțea bine. Parcă ar fi câștigat o bătălie, deși ar fi trebuit să știe că orice bătălie câștigată în fața unei femei e de fapt tot o înfrângere. Așa că imediat auzi răspunsul.

*Bine, bine... Multe femei nu-și mai amintesc cum sună foșnetul unei rochii. Dar măcar știu ce vor de la viață.*

Dialogul tăcut cu necunoscuta, căreia îi zâmbeau ochii când privea pe deasupra cării cu vin fiert, devenea provocator. El își ținea fruntea în mâini și privea în cană. Băuse mai bine de jumătate. Mai luă două guri de vin și se gândi:

*Cred că ar mai merge una. Măcar am un motiv să mai stau și s-o urmăresc. Poate apare și A. Dacă mai întârzie mult, cred că înnebunesc.*

Se ridică pentru a se îndrepta spre bar. În clipă aceea și necunoscuta ridică o mână, făcând un semn. Era clar. Și ea mai voia un vin fiert după rețeta casei. Telepatie? Parcă-i prea mult. Coincidență, probabil. Și A. nu mai vine.

*Crezi că în seara asta ai naufragiat întâmplător în Cafeneaua noastră? Il fulgeră gândul necunoscutei.*

*Naufragiații, de obicei, au cel puțin o șansă de a fi salvați, plecă și replica lui.*

*Lasă glumele. Oare vor bărbații să fie salvați? Își caută singuri insula pe care să naufragieze și rămân acolo.*

Dialogul tăcerii părea să ridice temperatura din cafenea. De aproape o oră nu intrase nimeni acolo. Stranie coincidență. Erau doar ei și gândurile lor. Era cafeneaua lor.

*Mi se pare mie sau tu pui întrebările și tot tu răspunzi?*

*De ce să n-o fac? Tu ești mai degrabă un fel de papagal. Colorat, bun de pus într-o poză, dar cam rigid când trebuie să răspundă unei femei. Mă refer la o femeie liberă. Prin liberă poți să înțelegi ce vrei.*

*Știu... Știu... Ha, ha, ha... Papagalul care vorbește... nu va fi vultur!*

*Cam așa ceva. Ești ezitant. Ți-a fost teamă să te așezi la masa mea.*

*Masa ta? Masa ta, mda. Masa ta din seara asta. Masa mea dintotdeauna.*

*Nu te-ai așezat pentru că ți-a fost frică. O frică din orgoliu. Din cauza asta n-ai să știi niciodată...*

Necunoscuta trecuse în ofensivă. Ataca fără menajamente. Nici măcar nu-și dădea seama cum de intrase sub tirul ei.

*Ei, da, acesta-i păcatul meu cel mai mare. Sunt orgolios. Prea orgolios pentru această lume și am pierdut de multe ori în viață din cauza asta. Am renunțat la multe. Am renunțat la bani, la bunuri, la situații și, ceea ce-i mai rău..., am renunțat la iubiri din cauza orgoliului.*

*De fapt, ai renunțat la încrederea în tine. Și... mă întreb de câte ori ai avut încredere în tine?*

Întrebarea rămăsese blocată în aer între ei doi. Privirea i se oprise pe ceașca în care câteva coji de portocală pluteau nemișcate și ele.